

Цѣлуна съ устни си парливи, —
Дигнахъ се въ облацитѣ сиви.

Тѣмъ спѣтница станахъ имъ мила,
Напрѣгнахъ сичката си сила
И минахъ съ тѣхъ азъ пѣтя труденъ
Надъ тоя свѣтъ тѣй дивенъ, чуденъ!

Насъ зименъ студъ скова въ снѣжинки,
Та литнахме ний на дружинки
Една прѣзъ друга къмъ земята
Съсъ радостъ дѣтска по лицата!

Трета снѣжинка:

Азъ капка бѣхъ отъ ручейче игриво,
Изпарихъ се, отъ облаченце сиво
Частица мъничка станахъ
И волно съ вѣтъра литнахъ.

Носихме се ний съ него надъ балкани,
Надъ китни гори, рѣки и поляни
И всѣки тамъ изминатъ мигъ
За менъ бѣ радостенъ избликъ!

Но радостъта ми дѣтска бѣ за кратко;
Сега за нея спомвамъ си азъ сладко:
Отъ сѣверъ вѣтъра студенъ
На снѣженъ цвѣтъ обърна менъ!

Четвърта снѣжинка:

Азъ чиста бѣхъ брилянть — росица,
Лъщѣхъ по злачната трѣвица; —
Съсъ своитѣ хубави очи
Прѣчупвахъ слънчеви лжчи!

Огледаха си въ менъ лицето
И слънце ярко и небето:
— „Ела при насъ, — казаха менъ, —
Тебъ рай те чака тукъ блаженъ!“

Крилца сѣтихъ, че имамъ леки,
Подвижни, хубави и меки